

omhandler bæredygtig udvikling, beskæftigelse, børn og unge og informationsteknologi.

Der har indimellem været en tendens til, at formandskabslandet har lagt megen vægt, overordentlig megen vægt, på sit eget arbejdsprogram og noget mindre vægt på forgængerens. Derfor er det godt med en understregning af, at arbejdsopgaver oftest er flerårige, og at de derfor skal videreføres efter de lagte planer.

Den her redegørelse giver uden på nogen måde at gå i detaljer et ganske godt billede af bredden i det nordiske samarbejde. Det er faktisk forbløffende, så meget der kan nås inden for et relativt beskedent budget. Tiden tillader ikke at gå ind på alle enkeltheder, og jeg skal derfor nøjes med at kommentere et par områder, som vi finder væsentlige.

I redegørelsen nævnes sprogfællesskabet som en vigtig faktor for samarbejde og den kulturelle identitet. Det er vi enige i, og vi kan også med ministeren glæde os over den sproginteresse, der som følge af den kommende blomstrer både i Skåne og på Sjælland. Men det er ikke nok. I en så internationalt præget verden som den, vi oplever, er det nødvendigt at understøtte og at hjælpe sprogfællesskabet.

Det kan gøres på mange måder, men det sker nok mest effektivt ved at lade børn og unge opleve, at deres eget sprog faktisk er anvendeligt i Norden, og at man faktisk også er i stand til at forstå, hvad de andre i de øvrige nordiske lande siger til en. Og derfor er det også godt, at Ministerrådet har accepteret Nordisk Råds forslag om et Nordplus-miniprojekt, et udviklingsprogram for folkeskoleelever, i år og næste år som et pilotprojekt, men derefter forhåbentlig permanentgjort i en skala, der kan komme langt flere børn og unge til gode.

Et andet emne, jeg vil berøre kort, er spørgsmålet om et nordisk hjemmemarked. Værdien af et velfungerende nordisk hjemmemarked har vi hørt om, jeg tør roligt sige i årevis. Og nu ligger der altså endnu en rapport, ja, så vidt jeg erindrer, er det fra udenrigshandelsministeren, der har sat den i værk, endnu en rapport, som peger på problemer og begrænsninger for virksomheder, der vil etablere sig på tværs af grænserne. I vores område vil disse problemer og problemer om borgernes fri bevægelighed ikke blive mindre, når vi om et år har den faste forbindelse til Sverige.

Vi er klar over, at det, der står tilbage at løse på dette område, er ganske vanskelige problemer. Men det ville alligevel være befriende,

hvis de nordiske landes regeringer ville tage lidt mere håndfast på dem med henblik på at komme et nordisk hjemmemarked nærmere. Og jeg havde nær sagt, at hvis ikke det kan lade sig gøre, så med henblik på at konstatere, at man på det her felt ikke kan komme nærmere. Det er lidt trættende måske, at det hver gang bliver skubbet over til et spørgsmål om en ny rapport. Jeg tror, vi faktisk stort set ved, hvad der er værd at vide om problemerne på det her område.

Om EU-aktiviteter siges det i redegørelsen, at en systematisk koordinering giver mulighed for at varetage fælles interesser i relation til det europæiske samarbejde. Og specielt om miljøet hedder det, at ifølge miljøstrategien lægger de nordiske lande vægt på at fremme fælles synspunkter på grundlag af et højt ambitionsniveau. Det er jo meget pæne og meget rigtige ord sat ned på papir, men man får desværre af og til det indtryk, at det i praksis kniber gevaldigt med at finde de fælles interesser.

F.eks. kunne man jo i lyset af den sidste tids debat om miljøgarantien have ønsket sig, at Danmark og Sverige fra starten havde været langt bedre til at koordinere deres holdninger på dette felt. Så kan det være, hvis vi ikke lige havde koncentreret os om én del af den og Sverige om en anden del af den, men at vi var gået sammen om det, vi i fællesskab kunne finde vigtigt, at vores indflydelse havde været noget større, end tilfældet nu var.

Målet skal selvfølgelig ikke være, at de nordiske lande skal stå som en ubrydelig blok i EU. Det ville ikke engang være troværdigt. Men der, hvor de langt hen ad vejen har fælles interesser, det er på miljø, på beskæftigelse, forbrugerpolitik osv., burde fleksibiliteten landene imellem være langt større. Simpelt hen fordi det vil give større indflydelse i EU, end hvis vi blot sidder og forsvarer hver vores lille Hassan.

Også redegørelsens budgetafsnit skal have et par ord med på vejen. Alt efter temperament kan man beklage eller glæde sig over, at budgetrammen er uforandret til næste år. Glæde sig, fordi det er et tegn på, at tidligere års nedskæringer øjensynlig er stoppet, beklage sig, fordi det ikke giver meget albuering. Det giver begrænsede muligheder for at sætte nye initiativer i gang på områder, hvor der faktisk er et ganske stort behov: miljø, energi, forbrugerområdet, børne- og ungdomsområdet.

Efter vores vurdering er det en noget kortsigtet betragtning partout at ville fastholde bud-